

prædike, skrive og tale imod hinanden (S.). Derfor det er sandt, og det vil ikke kunne nægtes af Nogen, vil jeg spørge, om vore Theologer skulle kunne siges at være de sande Repræsentanter for den kirkelige Bevidsthed. Jeg vil, for at nævne eet Exempel, holde mig til den Sag, der nu i disse Dage har beskæftiget os; lader os spørge, om den danske Folkekirkens Theologer ere enige om Betragtningen af Ægteskabet i den christne Kirke. Den ærede Minister talte om et Skrift, han havde læst i disse Dage, og jeg vil troe, at vi Alle have læst det; det er af en saa grundlærd og christelig Theolog, at han endogsaa har erhvervet sig som saadan europæisk Navnkundighed — han har erklæret som sin bestemte Mening, at Ægteskabet er og maa være et fuldgyldigt Ægteskab uden kirkelig Vielse. Det Samme vil man finde, at den ærede Minister uden Portefeuille har indrømmet under Forhandlingerne her; han har sagt: „Ægteskabet er i og for sig en borgerlig Handling“, og han sagde, om den religiøse Indvielse: „Det er en almindelig menneskelig Trang, som har søgt sin Tilfredsstillelse deri, at dette betydningsfulde Skridt for det hele fremtidige Liv blev stillet ind under den religiøse Indvielse. Det er altsaa ogsaa hans Mening, at Ægteskabet er en borgerlig Handling, og at man kun har optaget den religiøse Indvielse, for derved at tilfredsstille den almindelige menneskelige Trang. Derimod vide vi jo, at den første Geistlige i den danske Folkekirke offentligt har udtalt, at det Ægteskab, der ikke har faaet den kirkelige Indvielse, er intet Ægteskab, er kun et Concubinatus. Vi have seet en meget stor Deel af Landets Geistlige udtale sig offentligt og her for Thinget om, at det Ægteskab, der ikke har faaet en kirkelig Indvielse, er forladt af Gud. Er der Noget, der kan siges stærkere og i en større Modsetning til hvad jeg anførte, at Doctor Rudelbach og den ærede Minister uden Portefeuille have sagt. Skulle nu vore Theologer være de sande Repræsentanter for den kirkelige Bevidsthed, saa maa jeg spørge om, hvem af disse Theologer, der staae i den stærkeste Modsetning til hinanden, der nu ere

de sande Repræsentanter for den kirkelige Bevidsthed? Jeg gad nok vide, om ikke den ærede Cultusminister maaskee vilde sige: disse ere det, og en Anden, der kunde ansees for en ligesaa fuldkommen Autoritet, kunde sige: de Andre ere det. Altsaa paastaar jeg, at de ikke kunne kaldes de sande Repræsentanter for den kirkelige Bevidsthed. Den ærede Cultusminister kom ogsaa til at sige, at det danske Folk ikke hidtil har været misfornøiet med de Bestemmelser, Kirken har opstillet; men der glemmer han aldeles, at Kirken ikke hidtil har opstillet nogen Bestemmelse. Altsaa er det danske Folk ogsaa fri for at være misfornøiet dermed. Det er Staten, som hidtil har opstillet Bestemmelser for Kirken, men Kirken har hidtil ingen Bestemmelser kunnet opstille. Det var blot dette, jeg vilde bemærke, forinden jeg gaaer over til at omtale de 2 Paragrapher, som her foreligge.

Hvad § 9 i sin Heelhed angaaer, da er den Mening, den ærede Rigsbogsmand for Odense Amts 5te District (Jespersen), har udtalt, ogsaa min; jeg finder, at det er en inquisitorisk og meget uønskelig Bestemmelse at tage, den her foreslaaede, ja, den forekommer mig endogsaa, i mange Tilfælde, at lede til stor Forargelse. Man forlanger nemlig, at to Personer, der ville indgaae Ægteskab, iforveien skulle erklære, i hvilken Tro Børnene skulle opdrages, inden man veed, om dette Ægteskab maaskee bliver barnløst; man vil bestemme, selv om Bruden er i den Alder, at Ægteskabet maa blive barnløst, at de da ikke kunne blive viiede, forinden de afgive en saadan Erklæring om, i hvilken Tro deres Børn skulle opdrages. Er det ikke en forargelig Bestemmelse for saadanne Tilfælde? Nu er man vel saa liberal, ved Siden deraf at sige, at den Erklæring, Ægteskabsfolkene afgive, førend de blive Forældre, kunne de forandre igjen, naar de ere blevne Forældre; forsaavidt hjælper det jo endel derpaa. Men derimod indeholder det sidste Punktum i Paragraphen en Bestemmelse, der griber overordentlig farligt ind i den Raadighed, Forældre maae have over deres Børns hele baade aandelige og physiske Opdragelse; idet det der hedder, at, dersom den ene Ægtefælle døer, saa kan den anden ikke